

אלא, יהושע יושב ודורש סתם, והכל יודעין שתורתו של משה היא.

אף רבי אלעזר תלמידך, הרי הוא יושב ודורש סתם, והכל יודעין כי כל דבריו — שלך היא.

אמר להם רבי יוחנן: מפני מה אי אתם יודעין לפיכך כבן אידי חברינו!

ומביאה עתה הגמרא דרשת חכמים בענין אמירת דבר בשם אומרו, עד כמה היא מועילה למי שאמרו. דכתיב בספר תהלים [פרק טא]:

“אגורה באהלך עולמים”.

וכי אפשר לו לאדם לגור בשני עולמים?

אלא, כך אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם! יהי רצון שאחרי מותי ^{א-13} יאמרו דבר שמועה מפני בעולם הזה [ויהיו שפתי נעות בקבר, והרי אני כמי שגר בשני עולמים].

דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי: כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה — שפתותיו דובבות בקבר.

אמר רבי יצחק בן זעירא, ואיתימא שמעון נזירא: מאי קראה? מנין יש לכך סמך מן הכתוב?

לפי שנאמר בספר שיר השירים [פרק ז] “וחכך כיון הטוב, הולך לדודי למישרים — דובב שפתי ישנים”.

המשיל הכתוב את דברי התורה של תלמידי חכמים, שהם ככומר של ענבים, ערימת

סוגרים את הדלת], שיש בראשו גלוסטרא [עובי], שנחלקו בו רבי אלעזר ורבי יוסי אם הוא נחשב כלי, לפי שראוי לשחוק בו שומים ופלפלים, ואין תקיעתו בחור שבריצפה מחשיכה אותו כבונה בשבת, או שתקיעתו נחשבת כבונה, מפני שבטל הוא לבית, ונהיה חלק ממנו —

עד שקרעו ספר תורה בהמתן!

ובמאמר מוסגר תמהה הגמרא: וכי קרעו ספר תורה בכונה סלקא דעתך?

אלא אימא: שנקרע ספר תורה מבלי משים, בהמתן.

והיה שם רבי יוסי בן קיסמא. אמר: תמיה אני אם לא יהיה בית הכנסת זו עבודת כוכבים!

וכן הוה.

אך הם לא הרגיעו בכך את רבי יוחנן, אלא אדרבה, הדר, חזר רבי יוחנן, ואיקפד טפי.

אמר: חברותא נמי! האם מדמים את רבי אלעזר תלמידי כאילו היה חברי, ולכן אין לי להקפיד עליו, כמו שלא היה ראוי לרבי אלעזר ורבי יוסי שהיו חברים להקפיד כל כך זה על זה!?

עול לגביה רבי יעקב בר אידי לפייסו.

אמר לו: כתיב בספר יהושע [פרק יא]: “כאשר צוה ה' את משה עבדו, כן צוה משה את יהושע, וכן עשה יהושע. לא הסיר דבר מכל אשר צוה ה' את משה”.

וכי על כל דבר שאמר יהושע, היה אומר להם: כך אמר לי משה?